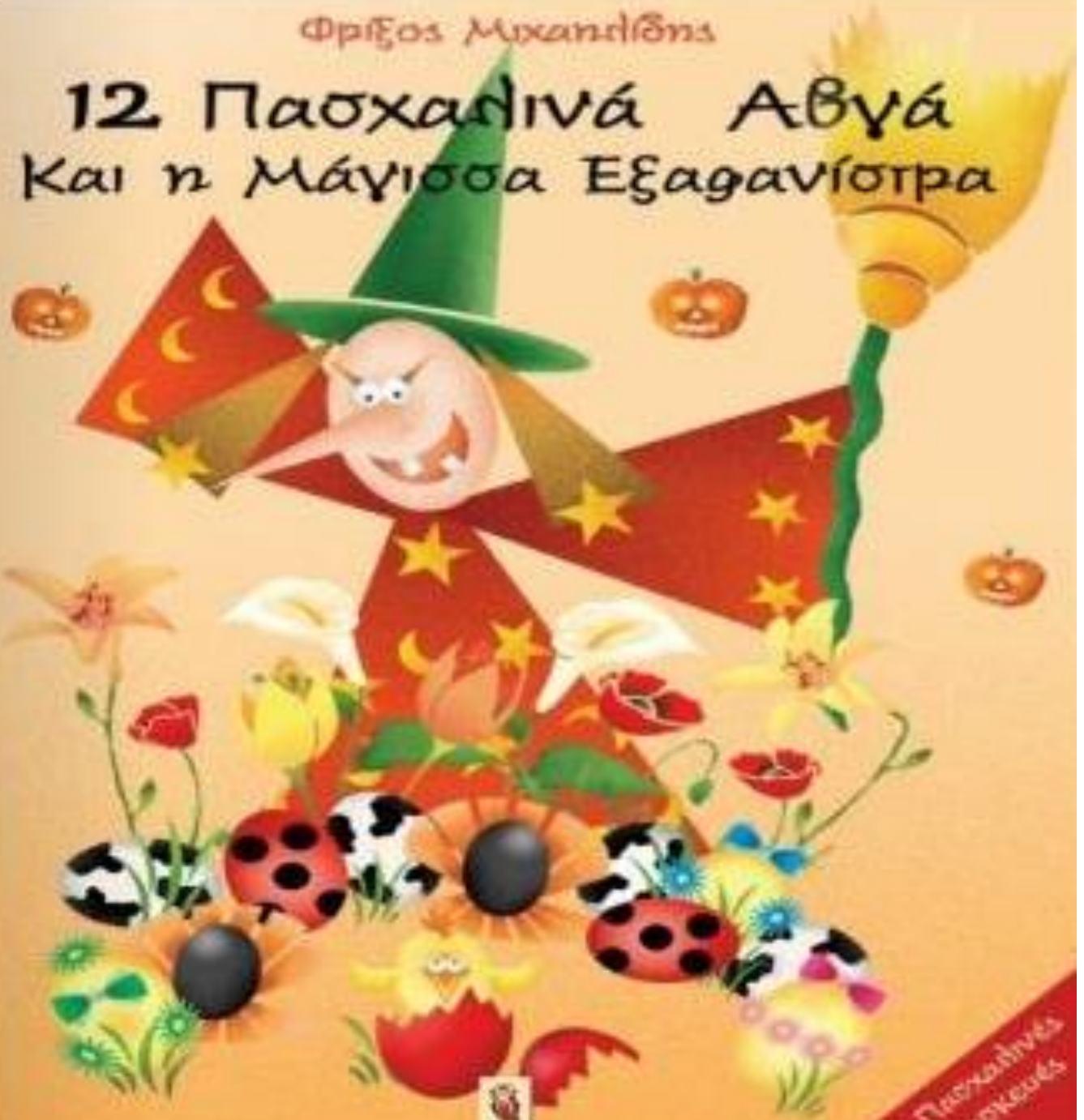

Φριξος Μικανδίδης

12 Πασχαλινά Αβγά Και η Μάγισσα Εξαγανίστρα

Με Πασχαλινά
Κλασικούς

Πάνω στο πιο μυτερό βουνό
του κόσμου, το Μυτόγκα,
κάθεται η Φοφούλα η κοτούλα
με μια ντουζίνα αβγά.

Περιμένει να ξεπουλιόσουν
πλέοντας και ράβοντας
μάλλινα ρούχα και βαμβακερά.
Άμα τα αβγά ραγίσουν,
τα πουλιά σαν ξεμυτίσουν,
τα καλά τους να φορέσουν
και το Πάσχα να γιορτάσουν.

Μόλις το μαλλί τελειώνει,
κατεβαίνει απ' το κοτέτσι,
προβατάκια να κουρέψει
και μαλλάκι να μαζέψει.
Αφήνει μόνα τους τ' αβγά της
που 'ταν μέσα στη φωλιά της.
Αβγουλάκια μια ντουζίνα,
στου βουνού την ερημιά
κι ο αέρας να φυσάει
κρύος, δυνατός βοριάς.

Η μάγισσα Εξαφανίστρα
με την πράσινη σκουφίτσα
μια πολύ κακή κυρία,
βρήκε τώρα ευκαιρία.
Τα αβγά είχε μισήσει
κι ήθελε να τ' αφανίσει
απ' το πρόσωπο της γης,
Πάσχα να μη δει κανείς!
Μη γιορτάσουν, μη χαρούνε
τα πουλάκια σαν θα βγούνε,
απ'το άσπρο τους το τσόφλι,
στης φωλιάς τους το κατώφλι.

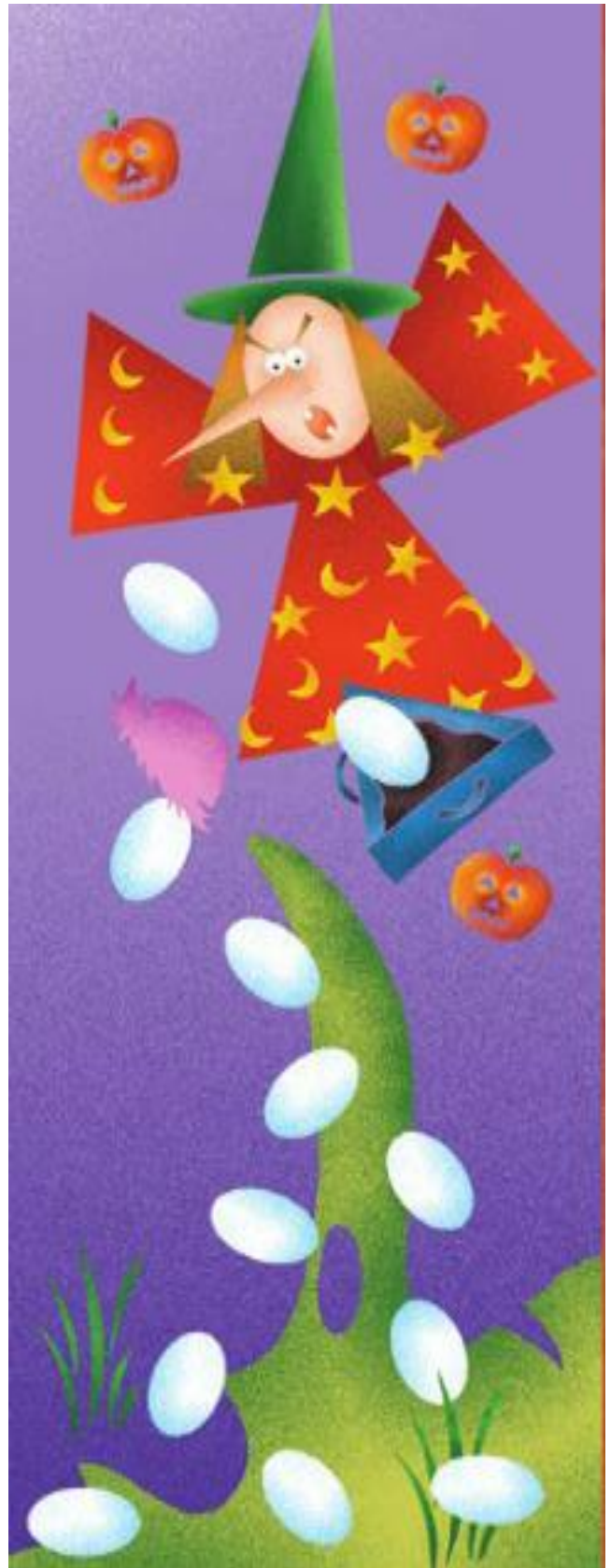
Άρχισε τα μαγικά της,
ανακάτεψε τ' αφτιά της,
το τετράγωνο καζάνι
και το τρίγωνο τηγάνι.
Ρίχνει μέσα πέντε φίλτρα,
άναψε και δύο σπίρτα,
έτοιμη να καταστρέψει
του Μυτόγκα το κοτέτσι
και τ' αβγά να μαγειρέψει.

Και καθώς ανακατεύει,
το βουνό ταγκό χορεύει,
πέρα-δώθε παίρνει φόρα
και αλίμονό μας τώρα.

Η φωλίτσα της Φοφούλας,
έγειρε σαν την τραμπάλα
και τα δώδεκα αβγουλάκια
πέσαν σαν χιονοστιβάδα.
Τα αβγά καθώς κυλούσαν,
στου Μυτόγκα την πλαγιά,
χωριστήκανε μεμιάς
και σκορπίστηκαν μακριά.

Η μάγισσα Εξαφανίστρα,
γελαστή παιδοχωρίστρα,
τη φωλιά σαν αντικρίζει
γελάει και πανηγυρίζει:

-Ζήτω! Τα αβγά τα άσπρα
δε θα υπάρχουνε τα Πάσχα
γιατί όλα τα 'χω σπάσει
κι η Φοφώ δε θα γιορτάσει.

Μα τ' αβγά δεν είχαν σπάσει!
Σκορπιστήκανε στην πλάση...
Τρία πήγαν προς το δάσος,
δύο στης θάλασσας τον πάτο,
δύο πέσαν στον αγρό...
Πού να πάω να τα βρω;
Τέσσερα έπεσαν στην στάνη
κι ένα στο τρίγωνο τηγάνι.
Έρχεται πίσω η Φοφούλα,
η κοτούλα, η μητερούλα,
με κομμένη την ανάσα
στου Μυτόγκα την κορφή
τα παιδιά της για να δει.

Αντικρίζει τη φωλιά της
ορφανή και αδειανή.
Λείπουν όλα τα παιδιά της!
Βγάζει δυνατή φωνή,
τ' αβγουλάκια της καλεί.

Μα απόκριση δεν παίρνει
και τα όρη κατεβαίνει...
μέσα στην απελπισία,
τρώει τον κόσμο να τα βρει.
Αχ, Θεέ μου τι να κάνει,
πού για πού να πρωτοπάει;
Μες στο δάσος για στη στάνη;
Στο βυθό για στον αγρό;
Η Φοφώ η καημένη,
μπερδεμένη, σαστισμένη,
πάει να τρελαθεί, φωνάζει:
-Αχ, βοήθεια σας ζητώ
τα παιδιά μου πώς θα βρω;

Ξεκινάει για τον αγρό
μπας και βρει κόρη και γιο.
Μες στα πράσινα λιβάδια
ψάχνει των αβγών τ' αχνάρια.
Βρίσκει κάτι πασχλίτσες
μάζευαν παπαρουνίτσες.

-Μήπως βρήκατε τ' αβγά μου;
Τα μονάκριβα παιδιά μου;
-Ναι, τα βρήκαμε Φοφούλα,
όμορφη, καλή κοτούλα
κι ήταν κάτασπρα, χλωμά,
άρρωστα τα δυο αβγά.
Τους φορέσαμε στολή,
κόκκινη πασχαλινή,
για να μοιάζουν σαν λαμπρίτσες
και τους βάλαμε βουλίτσες.
Για να γιάνουν, να κρυφτούν
και το Πάσχα να χαρούν.
Μην τα πιάσει η μάγισσα.
Κοίτα τα! Δε ράγισαν!

Η Φοφώ απ' τη χαρά της
χαϊδεύει τα παιδιά της.
Τα φιλάει, τ' αγκαλιάζει
μα η καρδιά δεν ησυχάζει.
Απ' τα δώδεκα μικρά,
βρήκε δύο μοναχά.
Πού 'ναι τάχα τ' άλλα δέκα;

Προς τη σtάνη προχωρεί
μ' αγωνία σαν τρελή,
τα αβγά της για να πιάσει
μην τυχόν κανένα σπάσει!

-Γεια σου κότα μου καημένη,
τι έχεις κι είσαι λυπημένη;

-Αχ, καλή μου αγελάδα,
πονοκέφαλος, ζαλάδα...
Χάνω τα πουλάκια μου.
Έφυγα από κοντά τους
πριν ανοίξουν τα φτερά τους
κι ώσπου πίσω εγώ να 'ρθω,
τα αβγά γίναν καπνός!
Κι είμαι τώρα απελπισμένη
φοβισμένη, τρομαγμένη.
Αχ, τα πήρε η μάγισσα
σαν έφυγα και άργησα.

-Μην ανησυχείς, Φοφούλα,
τα παιδιά σου τυχερά.
Τα πήρα εγώ στην αγκαλιά μου,
σε χέρια έπεσαν καλά.

Γυρνά η Φουφούλα το κεφάλι,
βλέπει δίπλα το μοσχάρι,
το παιδί της αγελάδας,
της καλής της φιλενάδας
που της γλίτωσε τ' αβγά της,
τ' απροστάτευτα παιδιά της.
Μα δεν τα αναγνωρίζει
σαν μπροστά της αντικρίζει
τέσσερις χοντρές μπαλίτσες,
στρογγυλες αγελαδίτσες!

-Αχ, μικρά μου αβγουλάκια,
μοιάζετε σαν μοσχαραάκια.
Πώς σας έντυσε η γελάδα;
Μήπως ήπιατε και γάλα;

-Ήπιαμε και γαλατάκι
φάγαμε και χορταράκι.
Κάναμε και ξαδερφάκι
το χοντρούλη μοσχαραάκι.

-Άντε τώρα ας βιαστούμε,
τα αδέρφια σας να βρούμε
πριν νυχτώσει και χαθούνε.
Μόνα τους θα φοβηθούνε.

-Μα για πού να πάμε; Πες!
Πού να έχουν πάει, λες;

Τρέχουν γρήγορα στο δάσος.
Λες να έχουν κάνει λάθος;
Κι αν τα αβγά δεν είναι εκεί;
Πού να πάει η φτωχή;
Κάπου βρίσκει ένα λαγό,
που 'βαφε ένα αβγό.
Του 'βαλε και κορδελάκια
και μουσούδα και αυτάκια.

-Αχ, σ' ευχαριστώ λαγέ μου
που προσέχεις το παιδί μου
και το κρύβεις απ' τα νύχια
της κακής Εξαφανίστρας.

-Μα, δεν είναι το παιδί σου
που 'χει τα αυτιά τα άσπρα!
Είναι ψεύτικο τ' αβγό,
το στολίζω για το Πάσχα.

-Βοήθησέ με κυρ-Λαγέ μου,
φίλε, σύμμαχε, καλέ μου.
Πριν η αβγοεξαφανίστρα
μου ορφανέψει τη φωλίτσα.

-Μην ανησυχείς Φοφούλα
και θα βρούμε τα παιδιά σου.
Τρέχω γρήγορα στο δάσος
μήπως πέσαν κατά λάθος.

Παίρνει φόρα ο λαγός
κι όλες τις κρυψώνες ψάχνει
κι όλους τους γνωστούς ρωτά
για τα άμοιρα τ' αβγά.
Συναντά ένα αρνί
που δραπέτευσε απ' τη στάνη.
Μες στο δάσος τι γυρεύει;
Τι ήθελε εκεί να κάνει;

Κίτρινα γιατί φοράει
λες και είναι καρναβάλι;
Ρούχα δεν είχε να βάλει;

-Αχ, λαγέ μη με προδώσεις!
Είμαι ακόμα νεαρή,
είπε τ' όμορφο αρνί.
Πίσω αν με παραδώσεις
θα με σφάζουν τη Λαμπρή.

-Μη φοβάσαι προβατίνα
και δεν θα σε μαρτυρήσω.
Απλά γυρεύω τα αβγά,
της Φοφούλας τα παιδιά.

-Τα 'χω εδώ σε μια κουφάλα
μέχρι να βρεθούν και τ' άλλα.
Μου 'παν λείπει η μαμά τους
κι ήρθε η μάγισσα κοντά τους.

Ρίχνει μια ματιά ο λαγός
για να δει αν λέει αλήθεια
αυτό το κίτρινο αρνί
που στο δάσος περπατεί.
Τα μικρά ήταν ντυμένα
και στη μέση στολισμένα.
Φορούσαν μάλλινες κορδέλες,
μαργαρίτες σαν κοπέλες.

Για να μην τ' αναγνωρίσει
η μάγισσα Εφαφανίστρα
και στο πι και φι ορμήσει
τα μικρά να εξαφανίσει.
Η Φοφούλα, η χοντρούλα
το αρνί ευχαριστεί
και για αλλού κινάει τώρα
τα υπόλοιπα να βρει.

Κίνησε για το γιαλό,
το μυαλό της στο κακό.
Άμα πέσαν στο νερό;
Πώς θα πάω να τα βρω;
Τα αβγά δεν κολυμπούνε
και αμέσως θα πνιγούνε.
Στάθηκε δίπλα στο κύμα,
πέρα πέρα ούτε βήμα,
άρχισε να τα καλεί,
το Θεό παρακαλεί.

Μα η μάγισσα την είδε
κι άρχισε τα μαγικά της,
με μια λέξη, με μανία,
σήκωσε και τρικυμία!
-Μα, τι έπαθες κοτούλα,
ομορφούλα και ασπρούλα
και φωνάζεις το βυθό;

-Μα, τι έπαθες κοτούλα,
ομορφούλα και ασπρούλα
και φωνάζεις το βυθό;
Τι γυρεύεις κατά δω;

-Δελφινάκι μου, γαλάζιο
τα παιδιά μου έχω χάσει
κι αγωνία μ' έχει πιάσει.
Αν τα βρει η Εξαφανίστρα,
η μάγισσα, η ξεμυαλίστρα
θα χαθούνε, θα πνιγούνε
Πάσχα πια δε θα χαρούνε.

-Άσε με, να ερευνήσω
στο βυθό να κολυμπήσω.
Όμως μην ανησυχείς,
τα παιδιά σου θα τα βρεις.

Σβέλτα-σβέλτα το δελφίνι,
κατεβαίνει να ρωτήσει.
Στο βυθό όστρακα χίλια
κι άλλα τόσα τα κοχύλια,
μ' όμορφα μαργαριτάρια
και παρέα τους τα ψάρια.

Κάπου βλέπει μια χελώνα
να μιλάει με μια γοργόνα.
Πάει κοντά να τη ρωτήσει
για τ' αβγά να μαρτυρήσει.
Σίγουρα δεν είν' δικά της,
τα αβγά που 'ναι κοντά της.
Και γιατί τα 'βάψαν μαύρα;
Μοιάζουν σαν μαργαριτάρια!

Πέσαν στου νερού τον πάτο
ορφανά στην άμμο κάτω.
Κι άκουσα από 'ναι ψάρι,
η μάγισσα πως θα τα πάρει.

Τα 'κλεισα μες στα κοχύλια
με μαργαριτάρια χίλια
τη μάγισσα για να μπερδέψω
και τ' αβγά να προστατεύσω.

-Η κοτούλα θα χαρεί.
Σίγουρα σ' ευχαριστεί.
Δωσ μου τώρα τα κοχύλια
στη Φοφώ τρέχω με χίλια.
Βρήκα, πάω να της πω,
το χαμένο θησαυρό!!!

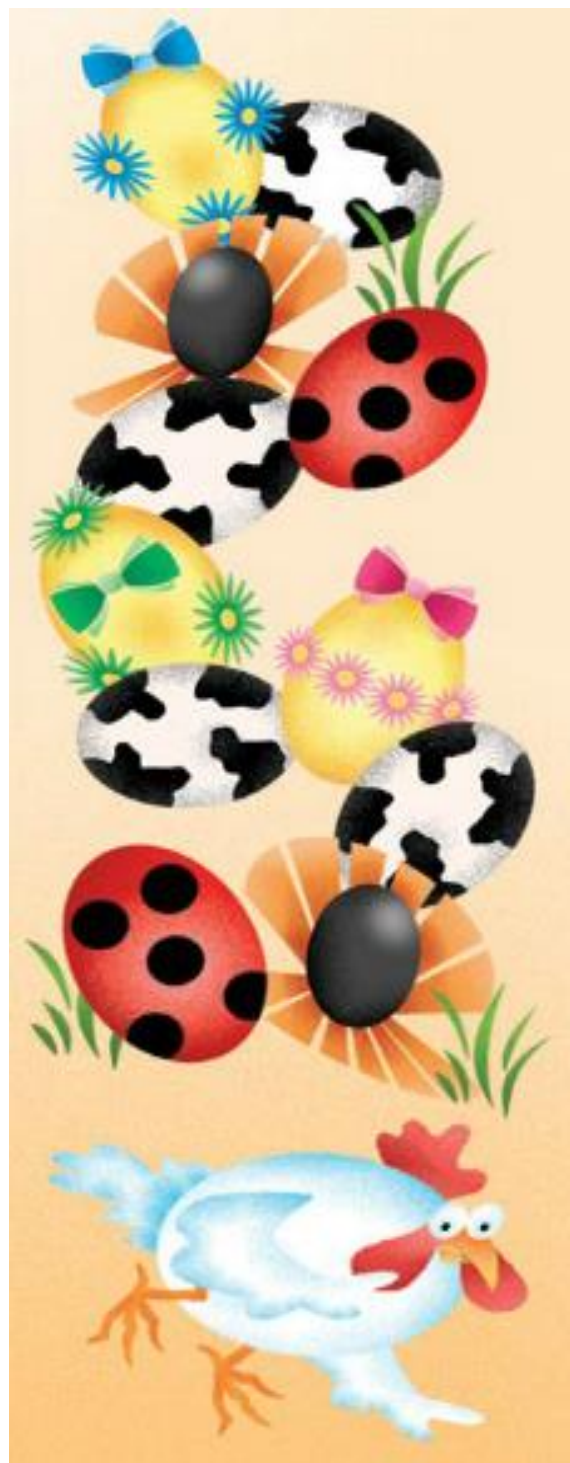

Παίρνει η Φοφώ τα αβγά της,
τα μονάκριβα παιδιά της,
όμορφα μαργαριτάρια
τι κι αν ήταν μαύρα χάλια;
Η κοτούλα σαστισμένη
τρέχει μα δεν προλαβαίνει.
Έν' ακόμα αβγό της λείπει
και την έχει φάει η λείπει.

-Τι έχεις καλή μανούλα
και σου χάθηκε η φωνούλα;
Τη ρωτάνε τα παιδιά της,
τα έντεκα μικρά αβγά της;

-Πάει το 'να αβγουλάκι,
το μικρό σας αδερφάκι.
Τ' άρπαξε η μάγισσα,
στη φωλιά σαν τ' άφησα.
Το 'βαλε μες το καζάνι
για το τρίγωνο τηγάνι.
Θέλει να το διαλύσει,
να το χιλιοεξαφανίσει

-Πάμε, γρήγορα μητέρα.
Το σπίτι της εδώ, πιο πέρα.
Μήπως και προλάβουμε
το μικρό να πάρουμε.

Μα η μάγισσα σαν βλέπει
τη Φοφούλα μας να κλαίει
κι ούτε ένα αβγό κοντά της,
νόμισε πως νίκησε
και άρχισε να λέει:

-Άξια είμαι μάγισσα,
τα αβγά εξαφάνισα.
Μόνο ένα έχει μείνει
στο καυτό μου το καμίνι.

Γιατί δεν είχε καταλάβει
πως τ' αβγά ήταν κρυμμένα
ήταν μεταμφιεσμένα:
σαν αρνιά, σαν πασχαλίτσες,
σαν μικρές αγελαδίτσες
με λουλούδια, κορδελίτσες.

Ορμά με φόρα και με λύσσα,
ρίχνει βότανα και φίλτρα,
το αβγό να καταστρέψει
κι έτσι πια να θριαμβεύσει.

Γέμισε τους ουρανούς
με βροντές και κεραυνούς!
Τα αβγά όμως προχωρούν
στη μάγισσα ν' αντισταθούν.

Τρέχουν όλα μάνι-μάνι
στο τετράγωνο καζάνι,
τ' αδερφάκι τους να σώσουν
γρήγορα να το γλιτώσουν.

Το καζάνι όμως βράζει,
το νερό μέσα κοχλάζει.
Πάει πέθανε θαρρώ,
το δωδέκατο αβγό!!!

Άρχισε η Φοφώ να κλαίει
και με δάκρυα να λέει:
-Αχ, κακόμοιρο παιδί
Πάσχα τώρα δεν θα δεις.
Άδικα πήγα να φέρω
το μαλλί για να σου πλέξω.

-Ζήτω! είπε η μάγισσα,
τα αβγά εξαφάνισα...

Πριν η μάγισσα επιστρέψει
τη νίκη της να θριαμβεύσει,
η κότα παίρνει το αβγό
να το σώσει απ' το νερό.
Μα αυτό ούτε κουνιέται,
ούτε καν παραπονιέται.
Ούτε κλαίει, ούτε λαλεί
απ' τη ζέστη τη πολλή!
Η Φοφώ μονολογεί
με δάκρυα μοιρολογεί.

Τα αβγά μασκαρεμένα,
είναι κάπως μπερδεμένα.
Τι να κάνουν; Πού να τρέξουν
το αβγό να ζωντανέψουν;
Προσπαθούν να του μιλήσουν
και να το καλωσορίσουν.
Μα αυτό μήτε μιλιά
μήτε φωνή, μήτε λαλιά.
Ξάφνου ακούγεται ένα κράκ
και τ' αβγό αμέσως σπάζει.

Τρομάζουν τ' αδέρφια του,
νομίζουνε πως το 'χουν χάσει.

Μέσα απ' το σπασμένο τσόφλι
στης φωλίτσας το κατώφλι
ξεπετάγεται γυμνούλι,
μικρό πουλάκι, κιτρινούλι!

Χαρά, τα έντεκα αβγά,
χαρά μεγάλη κι η μαμά!
Χαρά κι αρχίζουν οι χοροί,
στου Μυτόγκα τη κορυφή.

Χορεύουνε οι πασχαλίτσες,
τα κρίνα κι οι αγελαδίτσες.
Το Μεγάλο Σάββατο,
ήρθε και το πρόβατο...
ο λαγός και η χελώνα,
ήρθε βέβαια κι η γοργόνα,
ήρθε και το μοσχαράκι
να θαυμάσει το πουλάκι.

Πάσχα όλοι να γιορτάσουν,
να χορέψουν, να γελάσουν.

Το μικρό κοτοπουλάκι
άρχισε να
κακαρίζει
και το χόμα
να σκαλίζει.
Γέμισε φωνές
η πλάση
και το
βγάλαν
Αναστάση.
Κάθε Πάσχα
να γιορτάζει
κι
αβγουλάκια
να μοιράζει.

Για να σκάσει, αί στο καλό της,
η μάγισσα και το κακό της.
Που 'σκισε όλα της τα ρούχα
κι έπεσε από τη σκούπα
μέσα στο ζεστό καζάνι
κι έγινε αμέσως σούπα.
Να τη φάμε τη Λαμπρή,
να γιορτάσουμε κι εμείς...
να τσουγκρίσουμε κι αβγά...
Πάσχα! Χρόνια μας πολλά!!!

Καλό Πάσχα

Συγγραφή: Φρίξος Μιχαηλίδης

Εκδόσεις Πάργα
Αθήνα 2008